

רשומות

הצעות חוק

6 בדצמבר 1964

635

א' בטבת תשכ"ה

עמוד

88

חוק הגנת כינויי מקור, תשכ"ה—1964

94

חוק להארכת תוקף של תקנות-שעת-הירום (החוקת תעודת זהות והצגתה), תשכ"ה—1964

חוק הגנת כינויי מקורי תשכ"ה-1964

פרק א' : פרשנות

1. **בחוק זה -** הגדרות
 "כינוי מקור" - השם הגיאוגרפי של ארץ, אזור או מקום, הכלול בשמו של מוצר ובא ללמד שמקורו שם ושאיכותו או תכונותיו הן, בעיקרן, פרי אותה סביבה גיאוגרפית, טבעה ואנשיה;
 "ארץ המקור" - הארץ אשר שמה, או שם אזור או מקום שבה, משמש לכינוי המקור;
 "בעל זכות" - מי שזכאי להשתמש בכינוי המקור הנדון לציון המוצר הנדון;
 "מוצר" - בין של חקלאות ובין של תעשייה או מלאכה;
 "הרשם" - רשם סימני המסחר.

פרק ב' : רישום כינויי מקור ישראליים

2. (א) בלשכה לקנין רוחני ותעשייתי שבמשרד המשפטים ינוהל פנקס כינויי מקור (להלן - הפנקס) ויירשמו בו כינויי המקור שנתקבלו לרישום לפי חוק זה ופרטים נוספים שנקבעו או שהרשם יראה לרשום.
 (ב) הפנקס ייערך ויתנהל בפיקוחו של הרשם.

3. כל המעוניין בהגנה לפי חוק זה על כינוי מקור שארץ מקורו הוא ישראל, רשאי לבקש מאת הרשם שירשום בפנקס את הכינוי, את המוצר שהוא בא לציין ואת בעל הזכות.

4. בבקשה לפי סעיף 3 יפורשו: המוצר, הפרטים המיוחדים שמהם ניתן ללמוד כי כינויו של המוצר הוא כינוי מקור ולא ציון מוצא או סוג בלבד, מי הוא בעל הזכות לאותו כינוי ופרטים נוספים שנקבעו.

5. הרשם או מי שמינה לכך יבדוק כל בקשה כדי לברר אם היא ממלאת אחר הוראות סעיף 4 ואם הכינוי שנתבקש לרשמו הוא כינוי מקור.

6. לענין בחינה לפי סעיף 5 יהיה הרשם רשאי לדרוש מהמבקש, או מכל אדם אחר הטוען שהוא בעל זכות, כל חומר וידיעה הנוגעים לבחינה ודרושים לדעתו למטרה זו, ורשאי הוא להתייעץ עם מי שייראה לו ולקבל ממנו כל חומר וידיעה הנראים לו דרושים לבחינה.

7. נוכח הרשם כי הכינוי שנתבקש לרשמו הוא לכאורה כינוי מקור וכי נתמלאו יתר התנאים הקבועים בסעיף 4 יקבל את הבקשה.

8. (א) נתקבלה בקשה, יפרסם הרשם ברשומות, על חשבון המבקש, את דבר הקבלה.
 (ב) הפרסום יכלול את כינוי המקור, את המוצר שהכינוי בא לציינו ואת בעל הזכות כפי שפורש בבקשה.

9. תוך שלושה חדשים מיום פרסום קבלת הבקשה לפי סעיף 8 רשאי כל אדם להודיע לרשם בכתב על התנגדותו לרישום כינוי המקור המבוקש.

10. ואלה עילות ההתנגדות לרישום כינוי מקור:
 (1) הכינוי שרישמו נתבקש אינו כינוי מקור אלא ציון מוצא או סוג בלבד;
 (2) הטוען שהוא בעל זכות בכינוי אינו זכאי להשתמש בו.

סמכות הרשם
בהתנגדות

11. הרשם רשאי לקבל את ההתנגדות, כולה או מקצתה, לדחותה או לקבלה בתנאים.

רישום
ומתן תעודה

12. לא הוגשה התנגדות במועד הקבוע להגשתה, או שהוגשה כמועד ובוטלה או נדחתה בהחלטה או בפסק דין סופי, יירשם כינוי המקור בפנקס ולמבקש תינתן תעודה על כך.

ערר על
החלטת הרשם

13. (א) מי שרואה עצמו נפגע על ידי החלטת הרשם רשאי לערור עליה לפני ועדת ערר של חמישה שימנה שר המשפטים; חבריה יהיו שופט, והוא יושב ראש הועדה, שני עובדי מדינה ושני אנשי ציבור.

(ב) הודעה על מינוי הועדה ומענה תפורסם ברשומות.

(ג) ועדת הערר רשאית לאשר את החלטת הרשם, לשנותה או לבטלה ולהשתמש לשם כך בשיקול דעתה היא.

סמכויות עזר
של הועדה

14. הועדה תהיה מוסמכת -

- (1) להשיג כל עדות שבכתב או שבעל פה אשר תראה בה צורך;
- (2) להזמין כל אדם לבוא לפניו להעיד או להגיש כל מסמך שברשותו, לחקרו ולדרוש ממנו כל מסמך שברשותו;
- (3) לכפות את התייצבותו של אדם שלא ציית להזמנה ולא הראה הצדק לכך המניח דעת הועדה, לצוות עליו לשלם את כל ההוצאות שנגרמו על ידי כפיית התייצבותו או על ידי אי ציותו להזמנה ולהטיל עליו קנס של שבעים וחמש לירות;
- (4) לחייב כל עד להצהיר בדרך הנהוגה בבית משפט;
- (5) להטיל קנס של שבעים וחמש לירות על אדם שנדרש להצהיר או להגיש מסמך וסירב לעשות כן ללא צידוק המגיש את דעת הועדה, ובלבד שלא יידרש אדם להשיב על שאלה העלולה להפלילו ולא ייקנס על סירובו להשיב עליה;
- (6) לקבל כל ראיה שבכתב או שבעל פה, אף אם אינה קבילה במשפטים אזרחיים או פליליים;
- (7) לפסוק לאדם שהוזמן לבוא לישיבת הועדה סכום כסף שהוציא, לפי דעת הועדה, עקב בואו לישיבה.

תקופת תוקף
הרישום

15. (א) רישום לפי פרק זה תקפו עשר שנים מיום הגשת הבקשה, ואולם ניתן להאריכו לתקופות נוספות של עשר שנים כל אחת, על פי בקשת בעל זכות שתוגש לרשם במועד ובדרך שנקבעו.

(ב) דין בקשה להארכת תקפו של רישום כדין בקשת רישום.

מחיקת רישום

16. (א) רישום לפי פרק זה ניתן למחיקה על פי בקשת אדם מעוניין או מיזמת הרשם, אם הכינוי הפך להיות שם סוג או ציון מוצא בלבד או אם התנאים ששימשו יסוד לרישום חדלו להתקיים.

(ב) דין בקשה למחיקת רישום כדין התנגדות ויחולו עליה הוראות פרק זה בדבר הדיון בהתנגדות.

פרק ג': רישום כינויי מקור על פי הסדר ליסכון בדבר הגנת כינויי מקור ורישומם הבין-לאומי

הרשם הוא
המינהל הישראלי
לפי הסדר ליסכון

17. הרשם הוא המינהל הישראלי, לפי הסדר ליסכון בדבר הגנת כינויי מקור ורישומם הבין-לאומי ולענין הקשר עם המשרד הבין-לאומי שהוקם על פי ההסדר.

¹ כתבי אמנה מס' 314, כרך 10.

18. (א) לפי בקשת בעל זכות רשום בישראל, יגיש הרשם למשרד הבין-לאומי בקשה לרשום בפנקס הבין-לאומי כינוי מקור ישראלי ואת בעל הזכות בו.
(ב) עם הגשת הבקשה יפקיד בעל הזכות אצל הרשם סכום כסף, כפי שיקבע הרשם, להבטחת תשלום אגרת הרישום.
19. קיבל הרשם מהמשרד הבין-לאומי בקשת הגנה על כינוי מקור פלוני של ארץ-חוץ שנרשם בפנקס הבין-לאומי, יבדוק הרשם את הבקשה לפי הסעיפים 5 ו-6 כאילו היתה זו בקשה שהוגשה אליו לפי סעיף 3, והוראות פרק ב' יחולו עליה בשינויים המחוייבים לפי הענין.
20. (א) נוכח הרשם שאין כינוי המקור שנרשם בפנקס הבין-לאומי ראוי להגנה בישראל לפי חוק זה, ישלח למשרד הבין-לאומי, תוך שנה אחת מיום קבלת הבקשה, הודעה מנומקת על אי יכולתו להבטיח את ההגנה לכינוי המקור בישראל.
(ב) הרשם ישלח את הודעתו כאמור אף אם תלויים לפניו הליכי התנגדות לפי סעיף 9 לבקשת המשרד הבין-לאומי או שעדיין תלויים הליכי ערר על החלטתו לפי סעיף 13, ורשאי הוא לראות בקיום אותם הליכים עילה לאי יכולתו להבטיח הגנה לכינוי המקור בישראל.
21. (א) נוכח הרשם שכינוי המקור של ארץ-חוץ ראוי להגנה בישראל, ירשום אותו בפנקס ויודיע על כך למשרד הבין-לאומי.
(ב) הרשם רשאי להפעיל סמכותו לפי סעיף קטן (א), אף אם כבר שלח הודעה לפי סעיף 20 (ב).
22. תקפו של רישום כינוי מקור שנעשה על פי בקשה שנתקבלה לפי סעיף 19 הוא כתקפו בארץ המקור.
23. (א) כל אדם מעונין רשאי לבקש מהרשם, בתנאים שייקבעו, את מחיקתו של כינוי מקור שנרשם לפי פרק זה משום שאינו מוגן בארץ המקור, או שחדל להיות מוגן בה, ורשאי הרשם לעשות זאת מיוזמתו.
(ב) דין בקשה למחיקה לפי סעיף זה כדין התנגדות והוראות פרק ב' בדבר הדיון בהתנגדות יחולו עליה.
- פרק ד' : הוראות כלליות**
24. שימוש שלא כדין בכינוי מקור רשום היא הפרת זכות כינוי מקור, אפילו צויין המקור האמיתי של הסחורה על יד כינוי המקור, ואף אם הכינוי מופיע בצורה מתורגמת או מלווה בביטויים כגון "מין", "טיפוס", "סוג", "חיקוי" או ביטויים דומים.
25. נוכח בית משפט כי הופרה זכות בכינוי מקור רשום, יצווה על המפר להימנע מהפרת הזכות, ורשאי בית המשפט להתנות את מתן הצו בתנאים ולעכב את ביצועו עד שלושה חודשים בתנאים שיראה.
26. כל אדם המשתמש שלא כדין בכינוי מקור דינו כדין מי שמשתמש בתיאור מסחרי כוזב כמשמעותו בפקודת סימני סחורות והוראות הפקודה יחולו.
27. לא ישתמש הרשם בסמכות שניתנה לו לפי חוק זה, אלא לאחר שנתן הזדמנות לכל אדם העלול, לדעתו, להיפגע מהחלטתו להשמיע טענותיו לפניו.

בקשות לרישום בפנקס הבין-לאומי

בחינת בקשות-חוץ

סירוב לבקשה

רישום כינוי חוץ

חוקה רישום כינוי חוץ

מחיקת כינוי מקור של ארץ-חוץ

הפרת זכות כינוי מקור

סעד על הפרת זכות

עבירות

שימוש בסמכות על ידי הרשם

² חוקי אי. כרך ב', פרק צ"א, עמ' 889.

28. על כל הליך לפי חוק זה תפורסם הודעה ברשומות לפחות חמישה עשר יום לפני המועד שנקבע להליך, ובו יוזמן כל בעל זכות להתייצב בהליך ולהודיע לרשם על התייצבותו חמישה ימים לפני קיום ההליך; לא מסר האדם הודעה על כך כאמור – לא יורשה להתייצב.

29. כל החלטה של הרשם תהיה בכתב ותימסר לכל מי שהיה בעל דין בהליכים לפניו.

30. (א) בכל הליך על ריב המובא לפני הרשם לפי חוק זה – יתן הרשם לבעלי הדין הזדמנות להגיש ראיותיהם ולהשמיע טענותיהם לפניו בדרך, בצורה, במועדים ובאופן שנקבעו.

(ב) הרשם רשאי לצוות על תשלום ההוצאות שימצאן סבירות ולהורות מי מבעלי הדין ישלם את ההוצאות וכיצד ישולמו.

(ג) צו לפי סעיף קטן (א) ניתן להוצאה לפועל כאילו היה צו בית המשפט.

31. (א) עדות בכל הליך לפני הרשם לפי חוק זה תינתן בתצהיר, והרשם יורה לכל אדם שמסר תצהיר להיחקר חקירה שכנגד, אם נתבקש לעשות כך והרשם לא ראה טעם סביר שלא להיענות לבקשה.

(ב) לשם גביית עדות בעלי-פה בחקירה שכנגד יהיו לרשם כל הסמכויות של בית משפט לענין השבעתם של עדים או קבלת הצהרה מהם, לענין כפיית עדים להתייצב ובקשר לענינים אחרים הקשורים בכך ובמסירת העדות.

32. הפנקס ומסמכים שהגיש המבקש לראיה כי כינוי שנרשם הוא כינוי מקור או לראיה על זכויותיו של בעל זכות, יהיו פתוחים לעיון הקהל בימים ובשעות שייקבעו.

פרק ה': תחולה וביצוע

33. אדם שכמהלך עסקו השתמש בפועל בכינוי מקור לפחות שנה אחת לפני תחילתו של חוק זה אך אינו בעל זכות עליו, רשאי הרשם, בתנאים שיקבע, להתיר לו את השימוש באותו כינוי בחקופה שלא תעלה על שנתיים מיום רישומו לפי חוק זה.

34. שר המשפטים ממונה על ביצוע חוק זה והוא רשאי להתקין תקנות לביצועו, לרבות תקנות בדבר אגרות שיש לשלמן בכל ענין הנוגע לחוק זה.

35. הוראות פרק ג' תחילתן אחרי שהסדר ליסבון בדבר הגנת כינויי מקור ורישומם הביין-לאומי, מיום 31 באוקטובר 1958, ייכנס לתקפו, ביום שיקבע שר המשפטים בהודעה שתפורסם ברשומות.

דברי הסבר

"כינוי מקור" כמשמעותו בהסכמים בין-לאומיים הוא שם גיאוגרפי של ארץ, אזור או מקום הבא לציין מוצר שמקורו משם, ושגם איכותו או תכונותיו נובעות לחלוטין, או בעיקר, מן הסביבה הגיאוגרפית, לרבות גורמים טבעיים וגורמים אישיים. לדוגמה, הכינוי "יפו" לתפוזי שמוטי הגדלים בשפלת החוף של ישראל, הכינוי "קוניאק" ליין שרף שמוצאו מאזור קוניאק בצרפת, או "עטרות קולומביאה" לעטרות של טליתות שנוצרו בידי תושבי קולומביאה שבגליציה.

כינויי מקור היו מוגנים מכחיבה בין-לאומית, במידה מסויימת, על פי אמנת פריס להגנת הקנין התעשייתי משנת 1883 (כתבי אמנה מס' 312), אולם התפשטות השימוש בהם והנסיגה הוכיחו, שלא די בהגנה האמורה ומן הראוי לנקוט אמצעי הגנה מיוחדים, בנוסף על ההגנה הכללית מכוח האמנה האמורה. וזאת בעיקר משום שהאמנה הנוכרת לא העניקה הגנה פוזיטיבית לכינויים האמורים.

הגנה פוזיטיבית פירושה, בין היתר, דרכים להטלת איסור על השימוש בכינויי מוצא כוזבים או מטעים. הגנה מיוחדת זו היתה הנושא להסכם מדריד מיום 14 באפריל 1891 (כתבי אמנה מס' 313) וישראל צד לו, ולשם הפעלתו בישראל קיימת פקודת סימני סחורות, כפי שתוקנה לאחרונה בשנת תשי"ח. אך גם ההגנה על פי פקודה זו אינה יעילה ביותר מאחר שהוראותיה כלליות ועקיפות ואינן מגדירות במפורש כינוי מקור – מהו. סעיפים 2 ו-3 שבה אומרים שכל תיאור מסחרי כוזב או מטעה הוא עבירה ותיאור מסחרי פירושו גם הודעה או רמז על המקום או הארץ שבה נעשה המוצר. אלה הם דברים כלליים ועקיפים ביותר.

לאחרונה נקבעו בהסכם בין-לאומי הנקרא "הסכם ליסבון בדבר הגנת כינויי מקור ורישומם הבין-לאומי" (כתבי אמנה מס' 314) אמצעי הגנה נוספים ויעילים יותר. הסכם זה נעשה בליסבון ביום 31 באוקטובר 1958, ישראל חתמה עליו בו ביום, והוא ייכנס לתקפו אחרי אשרורו על ידי חמש מדינות. עד היום אושרר רק על ידי שלוש מדינות (צרפת, צ'כוסלובקיה, ישראל).

לפי הסדר ליסבון נוצר איגוד מיוחד, במסגרת הארגון להגנת הקנין התעשייתי הקיים לפי אמנת פריס; להסדר זה יכולות להיות שותפות רק המדינות שהן בעלות אמנת פריס. המדינות המקבלות עליהן את ההסדר מתחייבות להגן, כשטחי ארצותיהן, על כינויי מקור של מוצרי השותפות באיגוד המיוחד, אם הם מוכרים ומוגנים בארץ המקור ורשומים במשרד הבין-לאומי להגנת הקנין התעשייתי. מחובתן להגן על כינויי המקור מפני גזילה או חיקוי, בין על ידי השימוש בכינוי כמות שהוא ובין בתרגומו או בתוספת ביטויים כגון "מין", "טיפוס", "סוג", "חיקוי" וכיוצא בהם ואפילו אם צויין מקורו האמיתי של המוצר. במשרד הבין-לאומי להגנת הקנין התעשייתי יבוהל רישום של כינויי מקור עם שמותיהם של הזכאים להשתמש בהם לפי חוק הארץ של כינוי המקור. כינוי שנתקבל להגנה באחת מארצות האיגוד המיוחד, אי אפשר לראותו באותה ארץ כאילו נעשה שם לסוג של מוצרים כל עוד הוא מוגן בכינוי מקור בארץ המקור.

בהליכים המשפטיים הדרושים להבטחת הגנתם של כינויי מקור בכל אחת מארצות האיגוד המיוחד רשאי לנקוט כל צד מעונין, או המינהל המוסמך, או התביעה הכללית. יש, אפוא, צורך לחוקק בישראל חוק שיאפשר את ביצוע האמנה וההסכם, מאחר שההגנה הבין-לאומית כשהיא לעצמה מותנית, בין היתר, קודם כל בקיומה של הגנה על כינויי מקור בארץ מוצאם.

החוק המוצע בא לקיים חובה, ואלה עיקרי הוראותיו:

1. הגדרתו של כינוי מקור לפי החוק המוצע הוא כזה:

"השם הגיאוגרפי של ארץ, אזור או מקום הכלול בשמו של מוצר ובא ללמד שמקורו שם ושאיכותו או תכונותיו הן בעיקרן פרי אותה סביבה גיאוגרפית, טבעה ואנשיה."

הגדרה זו יוצאת בעקבות ההגדרה שבהסכם ליסבון האומרת:

"כינוי מקור" – השם הגיאוגרפי של ארץ, אזור או מקום המשמש לציון מוצר שמקורו משם, ואשר איכותו או תכונותיו נובעות לחלוטין או בעיקר מן הסביבה הגיאוגרפית, לרבות גורמים טבעיים וגורמים אישיים."

2. במשרד המשפטים יתנהל פנקס של כינויי מקור בפיקוחו של רשם סימני המסחר (סעיף 2), וכל המעוניין בהגנה על "כינוי מקור" ישראלי למוצר מסויים רשאי לבקש מאת הרשם שירשום בפנקס את כינוי המקור למוצר ואת הזכאים להשתמש בו לאותו מוצר (להלן – בעל הזכות). בבקשה יש לפרש את הפרטים המיוחדים שמהם ניתן ללמוד שכינוי הוא כינוי מקור (סעיפים 3 ו-4).

3. הרשם יבחן אם הכינוי המבוקש הוא כינוי מקור, ולענין זה יהיה רשאי לדרוש כל חומר וידיעה הנחוצים לו לבחינה ולהתייעץ עם מי שיראה לו ולקבל ממנו כל חומר וידיעה הדרושים לו לצורך הבחינה (סעיפים 5 ו-6). נוכח הרשם שהתנאים לרישום נתמלאו לכאורה, יפרסם את דבר הבקשה ברשומות ויתן הזדמנות לכל אדם מעוניין להתנגד לרישום, ולמבקש – להשמיע טענותיו לענין ההתנגדות. הוא יסרב לרשום, אם נוכח, בין השאר, שהשם הוא שם סוג מוצרים בלבד. (סעיפים 7 עד 10).

4. נדחו ההתנגדויות, לאחר בירורים – ירשום הרשם את כינוי המקור בפנקס (סעיף 11–12).

5. הרשם ישמש כמינהל הישראלי לצורך הקשר עם המשרד הבין-לאומי שהוקם על פי הסדר ליסבון (סעיף 17), ולפי בקשת בעל זכות, יגיש הרשם בקשה למשרד הבין-לאומי לרשום את כינוי המקור ואת זכותו של המבקש בפנקס הבין-לאומי. בעל הזכות יפקיד עם הגשת בקשתו סכום כסף, שייקבע על ידי הרשם, להבטחת החשלו של אגרת הרישום בפנקס הבין-לאומי (סעיף 18).

6. קיבל הרשם הודעה מהמשרד הבין-לאומי שכינוי מקור פלוני של ארץ-חוץ נרשם בפנקס הבין-לאומי, יבחן את הכינוי כאילו הוגשה לו בקשה לרישום כינוי מקור ישראלי (סעיף 19), ואם נוכח הרשם שאין כינוי המקום שנרשם ראוי להגנה לפי חוק זה בישראל, ישלח, תוך שנה אחת מיום קבלת ההודעה מהמשרד הבין-לאומי, הודעה מנומקת לאותו משרד על אי-יכולתו להבטיח את ההגנה בישראל (סעיף 20 (א)). הרשם חייב לעשות כן גם אם תלויה ועומדת התנגדות או ערעור על החלטתו (סעיף 20 (ב)). נוכח הרשם שכינוי מקור של ארץ-חוץ ראוי להגנה בישראל, ירשום אותו בפנקס וידוע למשרד הבין-לאומי על הרישום (סעיף 21).

7. על סירוב הרשם לרשום כינוי מקור, בין ישראלי ובין של ארץ-חוץ, יהיה ערר בפני ועדת העררים. ועדת העררים תתמנה על ידי שר המשפטים וחבריה יהיו שופט, והוא היו"ר, שני עובדי מדינה ושני אנשי ציבור. הדיון בפני הועדה יכול שיהיה לגופו של דבר, ותהיינה לה הסמכויות של ועדת הקירה (סעיפים 13, 14).

8. תקפו של רישום כינוי מקור ישראלי הוא עשר שנים מיום הגשת הבקשה. הוא ניתן לחידוש לפי בקשת בעל זכות (סעיף 15). בתבקש חידושו של רישום, יבחן הרשם את כינוי המקור כאילו היתה זו בקשה חדשה (סעיף 15 (ב)).

9. רישומו של כינוי מקור ישראלי ניתן למחיקה על פי בקשת אדם מעוניין, או מיזמת הרשם, אם הכינוי הפך להיות שם של סוג או אם התנאים ששימשו יסוד לרישום חדלו מהתקיים (סעיף 16).

10. תקפו של כינוי מקור של ארץ-חוץ הוא כתקפו באותה ארץ (סעיף 22). רשאי כל אדם מעוניין לבקש מהרשם, בתנאים שייקבעו בתקנות, את מחיקתו של כינוי המקור של ארץ-חוץ, אם משום שאינו מוגן בה, ואם משום שחזל להיות מוגן בה, ורשאי הרשם לעשות כן מיזמתו (סעיף 23 (א)).

11. מחיקת רישום כמותי כהתנגדות לרישום וכל ההוראות החלות על הדיון בהתנגדות לרישום יחולו על הדיון במחיקתו של רישום (סעיף 23 (ב)).
12. שימוש בכינוי מקור שלא כדין היא הפרת זכות, אפילו צויין על ידו המקור האמיתי של הסחורה, או שהכינוי מופיע בצורה מתורגמת או מלווה ביישום כגון "מין", "טיפוס", "סוג", "חיקוי" או בדומה להם (סעיף 24).
13. על הפרת זכות בכינוי מקור ניתן סעד משפטי בדרך של צו מניעה נגד השימוש. צו מניעה כאמור רשאי לבקש בעל הזכות וכל מעוניין אחר, לרבות מוסד ממשלתי, גוף ציבורי, אגודה מקצועית ולשכת מסחר (סעיף 25).
14. הוראות הסעיפים בדבר רישום בין-לאומי ייכנסו לתקפן רק אחרי שייכנס לתקפו הסכם ליסכון בדבר הגנת כינויי מקור ורישומם הבין-לאומי מיום 31 באוקטובר 1958 וביום שייקבע על ידי שר המשפטים בהודעה שתפורסם ברשומות (סעיף 35).
15. הרשם יהיה רשאי להרשות, בתנאים שיקבע, ולתקופה שלא תעלה על שנתיים מיום רישומו של כינוי מקור לפי החוק המוצע, את השימוש בכינוי מקור לאדם שאינו בעל זכות לו אך השתמש בו בפועל במהלך עסקו לפחות שנה אחת לפני תחילתו של החוק המוצע (סעיף 33).

חוק להארכת תוקף של תקנות-שעת-חירום (החזקת תעודת זהות והצגתה) תשכ"ה-1964

1. תקפן של תקנות-שעת-חירום (החזקת תעודת זהות והצגתה), תשט"ז-1956, מוארך כזה עד יום י"ח בטבת תשכ"ז (31 בדצמבר 1966).
2. תחילתו של חוק זה היא מיום כ"ו בטבת תשכ"ה (31 בדצמבר 1964).

הארכת תוקף

תחילה

דברי הסבר

תקנות-שעת-חירום (החזקת תעודת זהות והצגתה), תשט"ז-1956, מחייבות כל גבר, תושב שמלאו לו 17 שנה, לשאת עמו המיד תעודת זהות או תעודות זיהוי אחרות כפי שפורטו בתקנות.

תקפן של תקנות אלה הוא עד יום הכנסת על ידי הכנסת עד יום כ"ו בטבת תשכ"ה (31 בדצמבר 1964). מאחר והצורך בתקנות בעינו עומד, מציעה הממשלה להאריך את תקפן עד סוף שנת 1965.

הנוסח המלא של תקנות תשט"ז העומדות כעת להארכה פורסם בהצעות חוק 484, תשכ"ב, עמ' 28.

1. ס"ח 357, תשכ"ב, עמ' 20; ס"ח 384, תשכ"ג, עמ' 26.

רשומות

הצעות חוק

14 בינואר 1965

636

י"א בשבט תשכ"ה

עמוד

96

חוק לתיקון פקודת העיריות, תשכ"ה—1965

חוק לתיקון פקודת העיריות, תשכ"ה-1965

תיקון סעיף 299

1. בסעיף 299 לפקודת העיריות:

(1) במקום סעיף קטן (א) יבוא:

"(א) בחדשים אוקטובר ונובמבר של כל שנה זכאים העיריה או בעל הנכס או מחזיקו לדרוש מועדת השומה בקורת לוח השומה; הודעה על זכות זו תפורסם בתחום העיריה על ידי יושב-ראש ועדת השומה בחודש ספטמבר של כל שנה, וועדת השומה תבקר את הלוח עד ה-31 ביולי שלאחר תאריך הדרישה".

(2) במקום סעיף קטן (ג) יבוא:

"(ג) התיקונים בלוח השומה לפי סעיף זה יקבלו תוקף במועדים

הבאים:

(1) הקטנת שוויי של נכס לצורך ארנונה — באחד באפריל שלאחר תאריך הדרישה לבקורת הלוח;

(2) הגדלת שוויי של נכס לצורך הארנונה — באחד באפריל שלאחר תאריך הדרישה, ובלבד שועדת השומה החליטה עד 31 ביולי שלאחר תאריך הדרישה".

דברי הסבר

הגבלת הזמן לבדיקת לוח השומה כפי שנקבעה בחוק יש בו ברכה; אולם ההגבלה עד לאחד באפריל שלאחר תאריך הדרישה יש בה משום הכבדה בהתחשב בתנאים של משק דינמי לפיהם ערכם של נכסים אינו שריר ועומד לאורך זמן. ועל כן יש להגות שיהיו הרבה תביעות לשינוי לוח השומה, הן מצד אזרחים והן מצד העיריה. ספק אם תוכל ועדת השומה להספיק לקבוע עמדתה עד לתאריך הנקוב בחוק, דהיינו עד האחד באפריל שלאחר תאריך הדרישה. מוצע על כן להאריך את המועד עד ל-31 ביולי שלאחר הדרישה. לעומת זאת מוצע להסתפק בחובת הודעה כללית בדבר הגשת בקשה לבחינת ערכם של נכסים ולבטל את הצורך להודיע על כך אישית לכל נישום, שהרי ממילא אין לנישום, בשלב זה, זכות לערור או לבוא לפני ועדת השומה, ואין הוא יכול לפעול אלא לאחר החלטתה. יש איפוא בחובת ההודעה האישית בשלב זה משום הכבדה מינהלית רבה ללא תועלת לנישום. החליטה ועדת השומה עד ל-31 ביולי שלאחר תאריך דרישת הבקורת להגדיל את שוויי של הנכס הגדון, תהא להגדלה תוקף החל מ-1 באפריל שלאחר הגשת הדרישה לבקורת.

חבר הכנסת: עמוס דגני

1 דיני מדינת ישראל, נוסח חדש, 8, עמ' 197.